בעזהשי"ת

במסורה, לכן אמור לבני ישראל אני ה' (ו' ו'), לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום (במדבר כה יב), ויש להבין קישור הפסוקים.

ויש לומר בהקדם מש"כ **בדברי יואל** (בפרשתן דף קצט) על מה **דכתיב והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים** וגו' ופירש"י כי כן הבטחתיו **ואחרי כן יצאו ברכוש גדול**, ויש לדקדק מדוע הביא רש"י סיפא דקרא ברכוש גדול.

וכתב לפרש על פי מש"כ **בישמח משה** (פ' בא) למה הבטיח הקב"ה לאברהם ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, וכי מה חשיבות יש לרכוש מצרים בעיני אברהם, ותוכן תירוצו, דקבלת רכוש מצרים בא להורות כי בני ישראל יהיו נחשבין על שם אבותיהם, ולא יטמעו בין המצריים, כי הנה ידוע אשר רכוש מצרים הי' שכר עבודתן, ומבואר בריש בכורות (ה' ע"ב) שאין לך א' מישראל שאין לו תשעים חמורים טעונים מכספם וזהבם של מצרים, ובודאי זה לא הי' משום שכר עבודת עצמו לבד, אלא בשביל שכר עבודת אבותיו ג"כ, ומזה מוכח כי לא נטמעו בין המצרים, וזהו דבר נא וישאלו וגו', כדי להורות לבני העולם שהם מתייחסים אחר אבותיהם, וזהו כדי שלא יאמר אותו צדיק אברהם ועבדום ועינו אותם קיים בהם ואח"כ יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם, כי מזה משמע שאינם זרעו ח"ו ושמא נטמעו בין המצרים, לכן ביקש מהם שישאלו וגו' ואז ידע אותו צדיק שהם זרעו, עיי"ש באריכות.

והנה דרשו רז"ל במדרש (הובא ברש"י פ' פנחס) עה"פ משפחת החנכי, לפי שהיו האומות מבזין אותם ואומרים מה אלו מתייחסין על שבטיהם, סבורים הם שלא שלטו המצריים באמותיהם, אם בגופם היו מושלים ק"ו בנשותיהם, לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם ה"א מצד זה ויו"ד מצד זה, לומר מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם, וזש"א דוד המע"ה (תהלים קכב) שבטי י-ה עדות לישראל, כי השם הזה מעיד עליהם לשבטיהם עכ"ל, ובזה ביאור קישור הכתוב, **וארא אל האבות**, שהבטחתי להם בחינת 'אבות', שיתקיים בהם מה שהבטחתי לאבותיהם, ולא יטמעו בין המצריים, **ושמי ה' לא נודעתי להם**, ר"ל שם י"ה המעיד על ישראל עדיין לא נודע להם עדות זה, **לכן אמור לבני ישראל אני ה'**, ששמי מעיד עליהם שלא נטמעו, **והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים**, שכן הבטחתיו **ואח"כ יצאו ברכוש גדול**, שגם הרכוש יעיד שלא נטמעו, ובני ישראל עאלו ובני ישראל נפקו, עכלה"ק.

והנה **איתא בברכות** (לח ע"א) רבי נחמיה סבר 'המוציא' דמפיק משמע (לשון עתיד), שנאמר **המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים**, ורבנן (לעולם המוציא הוא לשון עבר), ההוא הכי קאמר להו קודשא בריך הוא לישראל, כד מפיקנא לכו, עבידנא לכו מלתא, כי היכי דידעיתו דאנא הוא דאפיקית יתכון ממצרים, דכתיב וידעתם כי אני ה' אלהיכם המוציא וגו', עיי"ש, ולכאורה יש לעיין מהו הסימן שעשה להם ביציאת מצרים, ולפי הנ"ל י"ל כי הסימן הוא שיצאו ברכוש גדול, וזהו עדות לישראל שהם בני אברהם יצחק ויעקב, ובזכות זה נגאלו ממצרים, כמה דאיתא במדרש (ויק"ר פל"ב ס"ה) בזכות שגדרו ישראל עצמן במצרים מן הערוה נגאלו ממצרים. וזהו הסימן שעשה להם הקב"ה, כי בזכות זה שלא נטמעו בזכות זה יצאו ממצרים.

וכענין זה מצינו אצל פנחס, שהוא הי' המציל ומושיע את ישראל שיעמדו בקדושתן ולא יטמעו בין האומות, ע"י שמסר נפשו והרג את זמרי, ועי"ז זכה לנשמת אליהו הנביא, שהוא יהי' המבשר את ישראל בעת גאולתינו במהרה בימינו.

וזהו תורת המסורה, **לכן אמור לבני ישראל אני ה'**, ושם הוי"ה מעיד בהם שלא נטמעו ח"ו בין המצריים, ובזכות זה נגאלו ממצרים, **לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום**, לפנחס אשר מסר נפשו שלא יטמעו ישראל בין האומות, הנני נותן לו את בריתי שלום, שיזכה להיות מבשר שלום לבני ישראל.

ובזה אפשר לפרש המדרש פליאה, **הים ראה וינוס** (תהלים קיד ג) **מה ראה, ראה ישראל באים ורכוש מצרים בידם**, וגם מש"כ במדרש, **הים ראה וינוס מה ראה, ארונו של יוסף ראה**, ולפי הנ"ל יובן, כי הים לא רצה לקרוע לישראל, כי סבירא ליה שאם בגופם משלו ק"ו בנשותיהם, אבל ממה שראה ישראל באים ורכוש מצרים בידם, וזהו עדות לישראל כי בני האבות המה, ולא התערבו במצרים, ולכן קרע להם הים, וכ"כ משראה ארונו של יוסף, אשר הוא בקדושתו הכין להם את ארץ מצרים, שיוכלו ישראל לעמוד בקדושתן, ובני ישראל עאלו ובני ישראל נפקו, לכן קרע להם את הים.

❖ ❖ ❖

עוד במסורה, ושמתי פדות בין עמי ובין עמך (ח יט), פדות שלח לעמו צוה לעולם בריתו (תהלים קיא ט), כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות (שם קל ז).

ויש לומר בהקדם מה דאיתא **בישמח משה** (בפרשתן) על מש"כ **ולקחתי אתכם לי לעם וגו'**, על פי המבואר **בפרשת דרכים** (דרך הערבה דרוש כ"ב), כי אף שכפה הקב"ה עליהם ההר כגיגית, מ"מ ישראל מחוייבים לקבל גזירתו של הקב"ה, וראויים לעונש ח"ו כשאינם מקיימין מצד דינא דמלכותא, אף דהאי דינא ליתא באינו משוה גזירתו על כל בני מלכותו (עי' בשו"ע חו"מ סי' שפט סע"ה), הרי איתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק כד), בשעה שהפיץ ה' את העמים בדור הפלגה, נתן כל אומה לשר שלו, וישראל נשארו תחת יד הקב"ה לבדו, ונמצא דישראל הם כל בני מלכותו, עיי"ש, והיינו **ולקחתי אתכם לי לעם**, דייקא ישראל, לכך **והייתי לכם לאלקים**, דיין ליפרע, כי לפי שישראל לבד הם בני מלכותו, אם כן דינא דמלכותא דינא, עכדה"ק.

ובזה אפשר לפרש המסורה הנ"ל, **ושמתי פדות בין עמי ובין עמך**, שהבדיל הקב"ה וייחד מלכותו רק עלינו בני ישראל, ולכן, **פדות שלח לעמו צוה לעולם בריתו**, נתן לנו התורה וכל החקים ומשפטים צוה עלינו, ומחוייבים לקיימם כי דינא דמלכותא דינא, ומסיים, **כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות**, שלא תאמר כי אנחנו מקיימים התורה מצד דינא דמלכותא, והמצוות עלינו לעול ולמשא חס וחלילה, אלא באמת התורה שניתנה לנו תורת חסד הוא, כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות, וכדאיתא בסוף מסכת מכות, רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר (ישעיה מב כא) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר

ברכת מזל טוב

לבני היקר מו"ה **שמעון עוזר** הי"ו – **לרגל הולדת בנו למז"ט**

לנכדי היקר מו"ה **ישראל מרדכי פריעדמאן** הי"ו- **לרגל תגלחת בנו למז"ט**

לנכדי היקר מו"ה **שלמה זלמן הכהן פילאפף** הי"ו- **לרגל הולדת בנו למז"ט**

ויה"ר שיזכו לחנכם ולגדלם לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוות רב נחת מכיוצ"ח